

rettet op på de svagheder, som jeg også synes der er i det fremsatte forslag.

Men så vil jeg også gerne henstille, at når vi begynder at nærme os en konklusion på debatten, at så den dagsorden, der til sidst bliver vedtaget, også afspejler en åbenhed over for at kunne justere i det fremsatte forslag. For jeg tror, det er et utrolig vigtigt signal at sende til Færøerne, at det flertal, der måtte manifestere sig i Folketinget i dag, ikke har sagt: Punktum, sådan er det! – men at de har sagt: Værsgo, her er et udspil fra det danske Folketing til det Færøske Lagting og landsstyre om, hvordan vi kommer videre i denne sag.

(Kort bemærkning).

Óli Breckmann (KF):

Hr. Bjørn Elmquist behøver ikke at være nervøs.

Jeg har selv været med til at rejse denne forespørgsel, som nok skal holde debatten på ret kurs. Jeg kommer selv med et ordførerindlæg senere, efter at adskillige andre har haft mulighed for som ordførere og bemærkere at give deres bidrag til, at denne debat giver god frugt.

Jeg må give hr. Bjørn Elmquist ret i, at vi begynde to håber, at den politirazzia, der implicerede 50 mennesker – de var jo ikke under anklage og var dermed pr. demokratisk definition uskyldige, og alligevel blev de halet ned i arresten og deres ejendele beslaglagt – at den hviler på et retligt grundlag.

Vi må ikke glemme, at den første overbelæningssag faldt til jorden med et brag både i underretten og i landsretten, og jeg håber, at anklagemyndigheden ikke har gjort den slags menneskelige fejl, som den gjorde i første omgang.

Selvfølgelig skal vi have en god dialog, og det har så justitsministeren efter bedste evne forsøgt, men den færøske befolkning synes, det er gået meget, meget langsomt med at få denne undersøgelse på skinner. Folkeflokken forsøgte f.eks. i 1993 at få et forslag om en grundig undersøgelse vedtaget. Det lykkedes ikke, det endte med en meget udvandet Gørtz-rapport, der hverken sagde buh eller bæh omkring mulige fejl i forbindelse med banksagen. Jeg har haft forslag her, forespørgsler her i Folketinget, som industriministeren, dengang hr. Jan Trøjborg, meget behændigt undgik ifølge et internt notat i Industriministeriet efter aftale dengang med regeringen og også ifølge finansministerens råd til Statsministeriet: Undgå for guds skyld at få en undersøgelse af banksagen på Færøerne!

Nej, vi skal nok få en god dialog her i dag, og vi skal have flere diskussioner om denne sag i løbet af denne måned, når forslaget egentlig kommer til behandling.

Torben Lund (S):

Jeg sad hernede på forreste række og lyttede til debatten, og jeg kunne forstå specielt på fru Kirsten Jacobsen og på hr. Óli Breckmann, at man synes, at regeringen havde været for ringe til at føre dialog.

Men jeg vil også sige: Med de ord og den måde, man udtrykte sig på, med det temperament, som både fru Kirsten Jacobsen og hr. Óli Breckmann lagde for dagen her fra talerstolen, er jeg i hvert fald glad for, at det ikke var fru Kirsten Jacobsen og hr. Óli Breckmann, der skulle nå til et resultat gennem en bedre dialog. Det tror jeg ville have skabt utrolige vanskeligheder.

Så vil jeg også sige, at jeg har kigget meget på ordlyden af den forespørgsel, der foreligger, og som vi har til behandling her. Når man læser ordlyden af forespørgslen, kunne man jo sagtens få det indtryk, at forespørgerne hr. Uffe Ellemann-Jensen, fru Kirsten Jacobsen og hr. Óli Breckmann egentlig giver udtryk for, at regeringen på et tidspunkt skulle have modsat sig at få undersøgt banksagen på Færøerne. Det er sikkert også meningen, at man skal få det indtryk; men det gør jo ikke indtrykket mere korrekt.

Jeg synes, det er vigtigt at få slået fast, at regeringen – og det gælder også Socialdemokratiet – fra første færd har været enig med de færøske myndigheder om, at der skal gennemføres en tilbunds gående og en uvildig undersøgelse, som alle kan have tillid til; det har der aldrig været uenighed om.

Det, diskussionen har drejet sig om, har alene været undersøgelsesformen, og på det punkt har Socialdemokratiet sammen med andre partier her i Folketinget hele tiden vedstået sig den forståelse, der var i et enigt Folketing om, at nu skulle der ikke iværksættes yderligere dommerundersøgelser, før Nordskov Nielsen-udvalget havde peget på en forsvarlig form. Folketinget havde en enig forståelse om det; en forståelse, der blev skabt direkte på foranledning af den henvendelse, Folketingets Præsidium modtog fra Højesterets præsident den 3. november 1993.

Vi vedstår den forståelse også i dag. Og det er der heldigvis et flertal i Folketinget der gør.

I dag er vi jo så i den lykkelige situation, at statsministeren ikke alene har kunnet give en